

Tanis Helliwell

SPIRITS VAN HAWAII

Mystieke ontmoetingen
met de Voorouders

copyright © september 2022
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer, www.hajefa.nl

Oorspronkelijke titel:

The High Beings of Hawaii: Encounters with Mystical Ancestors
copyright © Tanis Helliwell 2019

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vertaling en redactie: René Argonij
Omslagafbeelding: maywooddesign.com
ISBN: 978-94-6331-038-3
NUR: 728

SPIRITS VAN HAWAII

Mystieke ontmoetingen
met de voorouders

Tanis Helliwell

Hajefa
uitgeverij

'Als mystica en geweldig verhalenverteller laat Tanis Heliwell ons de verschillende typen voorouders zien, zowel fysiek als spiritueel, en hoe wij met hun zijn verbonden. Door te vertellen over haar avonturen op de Hawaïaanse eilanden, vangt ze de essentie van waar het bij spirituele voorouders om draait. Ze weeft fascinerende en betoverende verhalen over haar ontmoetingen met diverse Ouden die daar verblijven. Het lezen van dit boek zal je raken en vermaken.'

- Dr. Steven Farmer,
auteur van *Healing Ancestral Karma and Earth Magic*

'Tanis blijft opwindend voor iedereen die de grenzen van tijd en ruimte zoekt. In 'Spirits van Hawaïi' begeeft ze zich zonder bedenkingen in het mystieke, om te verlichten en te inspireren. Dit mondt uit in een prachtige reis van hart, spirit en geest. Een aangrijpend verhaal en vooral... anders.'

- Barry Brailsford MBE,
auteur van *Song of the Old Tides*

'Het woord voorouder is een breed begrip dat oorspronkelijke volkeren goed begrijpen. Wij westerlingen vatten niet echt wat voorouders betekenen, maar als we dat uiteindelijk wel doen, opent dit onze geesten en harten voor geweldige helpers die er voor ons zijn... en die er voor ons willen zijn en door ons gekend willen worden, want ze hebben een grote taak. Onze aarde zou er slecht voor staan zonder hun hulp. Ik beveel [titel] van harte aan aan iedereen die geïnteresseerd is in de aarde en de multi-dimensionele wezens erop.'

- Alice Friend,
artiest en sjamaan

'Tanis biedt onze Hawaïaanse voorouders de gelegenheid om tot meer mensen te spreken via haar ervaringen met hen. Dat doet ze met humor en met eer en in haar verhaal vat ze hun essentie.

*mahalo ke akua
mahalo na amakua
mahalo na kupuna o kahiko
me kealohapumehana*

Dit betekent:

dank aan de goden
dank aan de voorouders
dank aan de clanoudsten uit vroeger tijden
met liefde en warm aloha.'

- Kimokeo Kapahulehua,
oprichter van de Kimokeo Foundation voor behoud
van de oorspronkelijke Hawaïaanse cultuur

Inhoud

Inleiding	11
1. Bij mythische wezens in hun moederland	17
2. Lessen van mo'okane in Kokee.....	31
3. Het verschil tussen mannen en vrouwen.....	43
4. Later die middag: de kahuna spreekt.....	53
5. De menehune van de Na Pali Kust	59
6. Elementalen van Maui	67
7. Een jaar later: terug in de duinen	75
8. Ontmoetingen met oude oceaano-mo'o	87
9. Jonge menehune zoeken menselijke partners	99
10. Zegeningen bij de Ho'opii waterval.....	109
11. Het toevluchtsoord op het Grote Eiland	121
12. Ontmoeting met Pele.....	129
13. Serge Kahili King: Huna-leraar	141
14. De lessen van Hawaii	149
15. Hoe voorouders ons vandaag beïnvloeden	157
16. Tien manieren om te werken met de voorouders....	171
Dankwoord	181
Verdere leessuggesties	183
Lijst met Hawaïaanse woorden	185
Over de auteur	189

Inleiding

Dit boek gaat over voorouders: niet alleen onze biologische voorouders, maar ook spirituele voorouders die bestaan in hogere sferen en die ons belangrijke boodschappen sturen – als we open zijn om die te ontvangen. De laatste paar decennia is er toenemende belangstelling voor wezens uit andere dimensies. Dat laten boeken, films en documentaires over engelen, aliens, feeën en voorouders wel zien. Wanneer we ons openen voor de mogelijkheid dat deze andere dimensies bestaan en worden bevolkt door zulke wezens, opent dit de mogelijkheid voor ons om zelf deze dimensies te ervaren. Dat is precies wat er nu aan het gebeuren is in onze wereld.

Sommige mensen steken de brug naar deze onzichtbare wereld over via hun interesse in biologische voorouders. Dat laat de enorme populariteit van websites over stambomen en genealogie wel zien. De nieuwsgierigheid van deze mensen komt misschien voort uit een verlangen om meer te weten over henzelf en de generaties van familie die hen hebben gemaakt. Waarom? Omdat we in de westerse wereld ontworteld zijn geraakt. We leven niet meer op dezelfde plek als de generaties voor ons en worden opgevoed door gescheiden ouders, in gebroken gezinnen. Daarom zoeken we wanhopig naar onze wortels.

Tegelijkertijd is er in onze drie-dimensionale, fysieke realiteit de toename van multi-culturele huwelijken en seksueel andersgeaarde, surrogaat- en adoptie-ouders en dit rekt ons idee van familie op. Het nodigt ons uit om te gaan denken in termen van een wereldwijde stamboom in plaats van een strikt biologische. Verder spelen wetenschappelijke ontdekkingen een grote rol bij het anders gaan denken over wie onze voorouders zijn: de ontdekking dat ook Neanderthalers een deel van ons genetisch materiaal hebben geleverd, dwingt ons om zelfs te heroverwegen wat een mens is.

Nu deze realiteiten meer en meer de norm worden in onze samenleving, geloof ik dat de volgende stap in onze evolutie is om het bestaan van de onzichtbare, hogere dimensies van onze voorouders in overweging te nemen.

Voor een reis naar de voorouders heb je vaak een gids nodig. Dante had Vergilius om hem door de hemelse sferen te leiden. Ik heb een kabouter. Inderdaad, Divina Comedia!

Ik ontmoette Lloyd, zoals hij zichzelf noemt, twintig jaar geleden in een uithoek van Ierland, in een oud huis waarvan gezegd werd dat er elfjes rondspookten. Lloyd is deel van een groep van elementalen – het volk waartoe elven en kabouters behoren – en deze groep heeft zich gewijd aan het werken met mensen aan een prachtige Aarde, als co-creatie; een Aarde in harmonie met de natuur en de spirituele wetten. Lloyd heeft me gevraagd om 'Een zomer met het kleine volkje' te schrijven, over onze ervaringen samen, zodat meer mensen zich konden aansluiten bij dit project. Sindsdien heeft hij me geholpen bij het ontmoeten van meer elementalen en 'onzichtbare' wezens van diverse rassen, wereldwijd, zodat ik kon doorgeven wat zij aan mensen wilden vertellen.

Voor het geval dit de grenzen bereikt van wat je kunt geloven, wil ik je verzekeren dat ik in een auto rijd, belasting betaal en dat ik al dertig jaar spirituele workshops én workshops voor het bedrijfsleven geef, maar dat ik ook mystica

ben. Je kunt je afvragen wat dat precies is. Sommige mensen kunnen mooi zingen of dansen, spelen goed tennis of zijn handig met computers. Voor mij geldt dat allemaal niet, trouwens. Mijn talent is het zien en horen van wezens in andere dimensies; wezens waar andere mensen zich niet bewust van zijn. Hoewel ik deze gave heb sinds mijn vroege jeugd, is het mogelijk om dit talent te ontwikkelen en dat onderwijs ik anderen.

Het is geweldig om mee te maken dat wanneer jij en ik ons openen voor de mogelijkheid van het bestaan van andere werelden, bevolkt door elementalen, engelen en voorouders, Spirit de deur voor ons opent, zodat we deze werelden zelf kunnen beleven. In de hoge frequenties van de astrale wereld kun je vrijuit reizen en neemt de synchroniciteit toe, waardoor je je lot en je unieke bijdrage aan het levensweb veel helderder kunt zien.

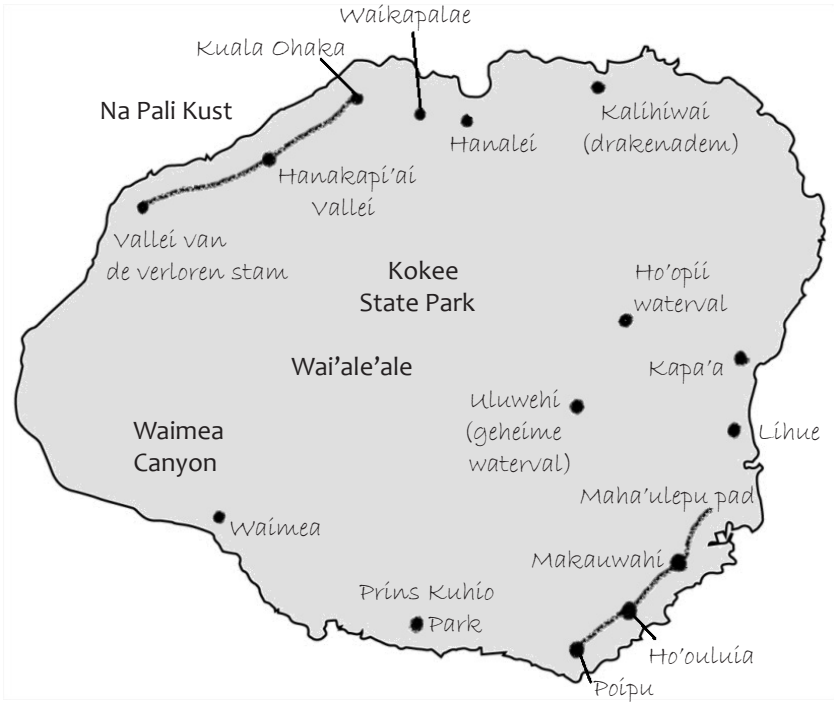
Een belangrijke deur naar een andere wereld opende zich voor mij tijdens een vakantie op Hawaii. Daar verscheen mijn kaboutervriend onverwachts en stelde me voor aan de menehune – die algemeen worden gezien als de elementalen van Hawaii – en de mysterieuze, legendarische draakachtige wezens genaamd mo’o.* Deze wezens zijn zo echt als jij en ik en leven in dimensies die we veel beter gaan leren kennen in de nabije toekomst. Ze vroegen me om dit verslag te schrijven, eigenlijk een uitnodiging, om het contact te ontwakken met je biologische en spirituele voorouders en je op het hart te drukken – zoals ze bij mij deden – dat deze voorouders altijd bij je zijn, helpend en gidsend. Je kunt je misschien wel voorstellen dat met een speelse kaboutervriend als gids dit verhaal allesbehalve voorspelbaar is geworden. Ik nodig je uit op mijn achtbaan van een ‘vakantie’, om er Lloyd te ontmoeten, en de menehune, de mo’o – en de oudste voorouders zelf.

* Zie ook de lijst met Hawaïaanse woorden achterin dit boek.

*Het gewone astrale universum ...
wordt bevolkt door miljoenen astrale wezens die zijn gekomen,
min of meer recent, van de Aarde;
en ook met talloze elven, meerminnen, vissen,
landdieren, kobolden, kabouters, halfgoden en geesten.
Die verblijven allemaal op verschillende astrale planeten,
naar gelang hun karmische kwalificaties.*

Doorgegeven aan Paramahansa Yogananda
door zijn wederopgestane meester Sri Yukteswar;
uit *Autobiography of a Yogi*.

Kaart van Kauai

1

Bij mythische wezens in hun moederland

Wanneer je in Canada woont, zoals ik, kunnen de winters koud en troosteloos zijn. Daarom ontsnap ik, net als veel andere trekvogels, periodiek naar zonniger oorden. De eilanden van Hawaii zijn mijn eerste keuze en daarvan is Kauai, door Hawaïanen gezien als het meest spirituele eiland, mijn favoriet. Ik had een druk jaar achter de rug, zonder een enkele vakantie, waarin ik was hersteld van een auto-ongeluk, een nieuw boek had uitgebracht en mijn eigen spirituele organisatie had gerund – en dat dan naast alle dagelijkse zorgen en beslommeringen. Ik was uitgeput. Toen ik plotseling twee weken vrij kreeg in januari, zocht in naar een beschikbaar huisje op Hawaii en, tot mijn vreugde, was er net één vrijgekomen op Kauai, aan de zuidkust, de zonnige kant van het eiland.

Mijn partner Simon en ik waren daar nog maar enkele dagen en eigenlijk nog maar net bijgekomen van de jetlag en enigszins gesetteld, toen onze plannen werden gekaapt.

Ik lag onderuit op de veranda met mijn ochtend Earl Grey, aan het neuzen door brochures met leuke dingen om te doen. De vogels tsjirpten, de oceaan lonkte en alles was goed in de wereld, toen Lloyd, mijn kaboutervriend, verscheen in de strandstoel tegenover me.

Lloyd is groot voor een kabouter: ongeveer één meter twintig. Deze keer had hij blote voeten en droeg hij een groene korte broek (zijn lievelingskleur) en een felgekleurde Hawaïaanse blouse vol bewegende vissen en bloemen. Inderdaad, bewegend. Net als alle elementalen is Lloyd veel verder dan mensen wat betreft het kunnen manifesteren, dus de vissen op zijn blouse zwommen en de bloemen wiegden en verspreidden de zoete geur van de plumeriaboom.

‘Nu je vakantie hebt gehad, wil ik je graag voorstellen aan de menehune en een andere groep,’ zei hij, zijn handen vouwend over zijn bolle buik.

Ik rukte mijn blik los van zijn hypnotiserende overhemd en wierp tegen: ‘Wacht eens even. Ik heb helemaal nog geen vakantie “gehad” en ik ben niet van plan om hier te gaan werken.’

‘Wanneer was het werken om met mij op te trekken?’ vroeg mijn vriend, zijn linkerwenkbrauw optrekkend.

‘Goed punt. Maar elke keer als ik de eer had om je vrienden te ontmoeten, wil je dat ik er een boek over schrijf en dat is wel degelijk werk,’ zei ik en ik richtte me uitdrukkelijk op mijn brochures.

‘Goed punt,’ lachte hij. ‘Ik ben hier ook voor vakantie, plus wat onderzoek, en ik kan je een boel interessante ervaringen beloven. Dus wat zeg je ervan?’

‘Ehm. Misschien zou wat meer informatie helpen. De menehune zijn de elementalen in Hawaii, nietwaar?’ Ik gebruikte met opzet de term ‘elementalen’, die Lloyd liever hoort dan ‘natuurgeesten’. Nonchalant nam ik een slokje van mijn thee.

‘Dat is wat wordt gezegd, hoewel het iets ingewikkelder in elkaar zit. En het is belangrijk om geen vooroordelen te hebben over de menehune. De andere groep waar ik je aan wil voorstellen, is erg bijzonder en krachtig en heeft weinig contact met mensen.’

‘Welke groep is dat dan?’ Ik knabbelde aan het aas dat hij voor mijn neus hield.

‘Niet zo snel,’ antwoordde Lloyd, de lijn inhalend. ‘Ik wil dat je deze groep met een open geest tegemoettreedt.’

‘Zolang het vakantie blijft, vind ik het goed om met je mee te gaan... Maar alleen als het leuk wordt.’

Ukeleles klonken op de achtergrond, om me nog wat gunstiger te stemmen. ‘Geen zorgen,’ zei Lloyd, ‘ik kan zelf ook wel wat vakantie gebruiken.’ Hij had beet.

Lloyd leunde naar me toe met een charmante grijns op zijn gezicht. ‘De enige plek waar we kunnen beginnen, is de heilige Wailua Vallei, of: de Oude Weg van de Goden naar de eerste mensen die zich op Hawaii vestigden. We peddelen de Wailua-rivier op; de Dromenrivier. Ik zie je daar morgenochtend vroeg.’

Met deze afscheidstekst verdween hij en ik mocht, als gebruikelijk, de details regelen. Ik keek naar mijn brochures en zag dat, toevallig, de bovenste ging over kajaktrips op de Wailua-rivier. Ik besloot dat ik wilde gaan en was er zeker van dat Simon, zeiler en bootmens pur sang, graag zou meegaan.

De volgende dag, om zeven uur ‘s ochtends, gingen Simon en ik op weg naar de rivier, rillend van de ochtendkou. Simon is van het lange, goedgemutste heldentype. Tenminste, zo komt hij op mij over, maar ik kom dan ook niet hoger dan zijn oksel. Een slanke, jonge gids met dreadlocks, Paul, begroette ons, samen met een ander stel dat zich opmaakte voor het avontuur op de rivier. Simon nam de leiding en wees me de voorkant van de boot, terwijl hij achterin sprong. Omdat we aan een oceaan wonen, hebben we vaak gekajakt, dus terwijl Paul het andere stel instrueerde, gingen wij al op weg.

Rustig peddelend door ochtendmist, genietend van de stilte, keek ik naar links en zag ik de top van een berg die door de mist heenkwam. De berg observeerde onze voortgang. Af en toe hoorde ik het water van onze spanen druppelen, terwijl we over het glazige water gleden. Plots verscheen daar Lloyd, in kleermakerszit op de boeg van onze kajak.

Simon is een praktisch mens, meer geïnteresseerd in motoren en varen dan kabouters, dus hij ziet Lloyd niet. Gelukkig heeft hij met mij zoveel magische dingen beleefd dat hij geen vraagtekens zet bij elementalen en andere 'onzichtbare' wezens.

Lloyd, niet meepeddelend, zat koninklijk rechtop. Zijn Hawaïaanse blouse was weg; vervangen door zijn beste, zondagse goed: een strakke, groene jas met koperen knopen, een zwarte, korte broek, wollen sokken en grote klompen. Het zweet parelde over zijn bolle wangen. Lloyd staaarde naar de kust en toen ik zijn blik volgde, werd ik me bewust van een grote hoeveelheid kleine, slanke mensachtige wezens langs de rivierkust. Een delegatie van uit boomstammen gehakte kano's werd gelanceerd van de oever en toen die dichterbij kwamen, zag ik dat de wezens heel anders waren dan de elementalen die ik eerder al had ontmoet.

Hawaïanen hadden de menehune aan mij beschreven als bruingekleurde wezens, kinderlijk en ongeveer zo groot als kinderen. Deze wezens waren dat niet. Zittend in hun kano's was het moeilijk om hun lengte precies in te schatten, maar het leek mij dat ze bijna zo groot waren als volwassen mensen, met lange, dunne ledematen; een beetje als kobolden. Hun huid was bruin-groen en hoewel ze twee ogen, een neus en een mond hadden, leek hun gezicht wel op de kruising van een mensengezicht met dat van een reptiel. De kanoërs waren allemaal mannen – en zo goed als naakt. Ze droegen enkel een boomkleurige lendendoek en een bloemenketting rond hun hals.

Toen ze nog dichterbij kwamen, werd ik een beetje ongemakkelijk, omdat hun niet-menselijke trekken steeds duidelijker werden. Onze kajak inhalen bleek geen probleem voor hen en al snel kwamen ze langs. Het wezen in de voorste kano benaderde Lloyd en boog naar hem. Toen Lloyd terugboog, strekte het wezen zijn armen uit en legde een bloemenketting rond de hals van mijn vriend. Het wezen trok zich daarop terug en anderen benaderden Lloyd en voegden hun bloemenkettingen toe, totdat de kabouter

serieus werd gehinderd bij het ademen door een overdaad aan welkom.

Het eerste wezen greep de zijkant van onze kajak en kwam dichterbij. Glimlachend ontblootte hij puntige tanden, dus ik bleef stijfjes zitten toen hij zijn olijfkleurige armen naar mij uitstreekte en mijn hals versierde met een veelkleurige bloemenketting. Hij sprak me aan als de *wahine* – vrouw – die met Lloyd meekwam en zei: ‘We geven je bloemen in de kleuren van de regenboog, want we eren jou als de onderwijzer van vele tradities.’

‘Dank u,’ murmelde ik, terwijl ik probeerde mijn vooroordelen over zijn uiterlijk opzij te zetten en mijn hart meer te openen voor zijn welkom.

Wezens in hogere dimensies communiceren telepathisch, dus ik wist dat hij mijn eerdere gedachten had gehoord, maar heel gratieus negeerde hij mijn slechte manieren. ‘Zie de berg Wai’ale’ale die op ons neerkijkt, ons zegenend met haar wateren,’ zei hij. ‘Dat is de reden dat we altijd in deze vallei hebben gewoond en dit is de plek waar de eerste mensen aankwamen. We leefden gescheiden van hen voor lange tijd, maar ze wisten van ons bestaan en wij deelden onze kennis met hen. Later kwamen er gemengde huwelijken, maar dat is een verhaal voor een andere keer.’

Ik wilde dat verhaal eigenlijk meteen horen, maar die gedachte negeerde hij ook. ‘Wij zijn niet menehune,’ ging hij verder. ‘Ik zie in je geest dat je die verwachtte. Wij zijn hun bewakers en onderwijzers. We noemen onszelf mo’okane en we stammen af van een ouder ras, door de Hawaïanen mo’o genoemd.’

Op dat moment keek hij op en zag dat onze gids Paul en het andere stel ons naderden. Hij knikte een snel vaarwel en duwde zich af van onze kajak. Ons menselijk gezelschap haalde ons bij en we zetten onze reis voort. De ontmoeting met de mo’okane had me uit evenwicht gebracht en ik stuurde Lloyd verschillende telepathische elleboogstootjes, vragend om antwoorden. Lloyd negeerde die echter en hield zijn blik vooruitgericht.

2

Lessen van mo'okane in Kokee

De volgende dag was ik vroeg op en ik trof Lloyd op de veranda, waar hij diepe teugen nam van de frisse lucht en de hemel aftuurde. 'Het wordt een heldere dag,' zei hij. 'Dat is niet iets waar je op kunt rekenen in Kauai, dus je kunt het beste naar Waimea Canyon gaan; naar de top. Die is heel vaak in mist gehuld en we willen dat je die ziet op zijn best.'

'Wacht eens even,' wierp ik tegen. 'Laten we niet vergeten dat ik op vakantie ben hier. Ik wil eerst exact weten wat op het programma staat.'

Lloyd keek me strak en zei helemaal niets; geen enkel woord.

'Dus dit is hoe behulpzaam je gaat zijn?' Ik begon echt geïrriteerd te worden.

Geen respons van de Grote Kabouter.

'Goed, dan ga ik erover denken om niet te doen wat je van me wilt. Simon en ik kunnen het heel leuk met elkaar hebben. Je hebt geluk gehad dat hij altijd heeft mee willen gaan met je suggesties... tot nu toe.'

Lloyd zat met zijn dikke duimen te draaien, overdreven geduldig. Uiteindelijk zei hij: 'Het is niet dat ik niet met je wil praten, maar ik kan het niet. Je zult me hierin gewoon moeten vertrouwen.'

Dat raakte me wel, maar ik was nog steeds niet van plan om akkoord te gaan met een alles-voor-hem-niets-voormij-deal. Lloyd voelde dat en gaf me een smekende blik die ik niet kon weerstaan.

‘Kunnen we het tenminste hebben over de mo’okane? Ik heb nog nooit iets over hun gehoord en zou graag wat bevestiging krijgen.’

‘Jullie mensen! Ongelooflijk. Je hebt deze wonderbaarlijke ontmoetingen en wat doe je? Twijfelen! Het is een wonder dat de mo’okane zelfs de tijd hebben genomen om je te ontmoeten.’

Hoewel Lloyd deed alsof hij geërgerd was, straalden zijn ogen. Hij miste nooit een kans om de draak te steken met wat hij zag als een totaal stupide houding van mensen: om altijd maar bewijs te willen voor alles wat we zien, horen en voelen.

‘Ik hoef maar een paar woorden,’ zei ik. ‘Niet alleen...’

‘Nee. Heb eerst maar je eigen ervaring bovenop de berg. Later praten we verder... misschien,’ voegde hij toe. ‘Ik zal je genezen van je bewijsdrift.’

Ik accepteerde mijn nederlaag (jongens, wat was hij koppig) en veranderde mijn aanpak. ‘Waimea Canyon is één van de toeristische musts, dus Simon en ik wilden daar sowieso naartoe. Je lijkt heel graag te willen dat we vandaag gaan. Zou je onze gids willen zijn of heb je andere plannen?’

‘Ik sluit me bij jullie aan zodra jullie het bovenste pad bereiken en – heel misschien – zullen daar dan ook anderen bij zijn,’ lachte Lloyd en vervaagde, zijn voeten eerst. Dat is nog zo’n ding dat elementalen kunnen en mensen niet. Zijn boodschap was duidelijk.

Een paar uur later tuften Simon en ik de weg op boven Waimea Canyon. Simon is zuinig en onze auto was dan ook het zuinigste model dat beschikbaar was, waardoor ik me begon af te vragen of we het punt dat Lloyd had bepaald, wel zouden bereiken. Ongeveer op driekwart stopten we bij een trekkerspunt om te kijken waar we waren. Want we

7

Een jaar later: terug in de duinen

Gedurende de volgende maanden, terug in Canada, begonnen de vele ervaringen in Kauai in me te wortelen. Maar het proces was onafgerond. Hoe dichter ik kwam bij het begrijpen van de mo'okane, menehune en voorouders, hoe meer ze me ontgingen. Tegelijk voelde ik hoe ze mijn reis orkestreerden, me uitdaagden en gelegenheden schiepen om contact met me te zoeken. Ik verlangde meer en meer naar de zachte, spirituele yin-energie van Kauai. De synchroniciteit wilde dat drie Hawaïaanse organisaties me uitnodigden om bij hen te komen spreken. Ik huurde een huisje op Kauai zonder het goed te bekijken en ontdekte bij aankomst dat het uitkeek over het Prins-Kuhiopark, waar een oude *heiau* – een tempel – in staat. Terwijl Simon voor een dutje ging, ging ik direct naar het park om te kijken of de voorouders met me wilden praten. Bij het binnengaan van het park viel me op dat ik de enige bezoeker was. Dat was gek, want dit was een belangrijke plek en centraal gelegen. Respectvol naderde ik de heiau en ging zitten bij de ingang, zonder de stenen van de tempel aan te raken.

Onmiddellijk verschenen er twee voorouders: lange men-
senkrijgers met mantels van gouden en rode veren, met bij-
passende veren helmen op hun hoofden. Ze hielden speren

langs hun zij, op een niet-dreigende manier. Ze spraken niet, maar ik voelde dat het hun taak was om te voorkomen dat mensen de heiau zouden binnengaan en de stenen zouden aanraken, want dat zou de energie van deze plek verminderen.

Hoewel de heiau niet meer compleet was op het fysieke vlak, was deze volledig intact in de etherische en astrale dimensies. De voorouders wilden niet dat deze heiau, of enig andere heilige plek, verontreinigd zou worden door nieuwetijds mensen met afwijkende ideeën over het leven. Ook als deze krijgers niets tegen mij persoonlijk hadden, wilden ze niet dat mijn aanwezigheid een verzwakking zou betekenen van hun energie, de energie van de heiau of het werk dat ze deden.

Ik wist niet goed wat te doen, want Spirit en de voorouders hadden me duidelijk naar deze plek geleid, maar er leek geen duidelijke weg vooruit te zijn. Daarom zond ik telepathisch een boodschap aan Lloyd en die kwam meteen.

‘Lloyd, willen ze met jou praten?’ vroeg ik.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Ze wensen evenmin met mij te spreken.’

‘Heb je enig idee wat ze proberen over te brengen aan ons met hun zwijgende aanwezigheid?’

‘Ja... Dat wij, en zij, alleen maar hoeven te zijn. Wat hen betreft is spreken niet nodig om over te brengen wat ze willen. Het was kapu voor de koninklijke ali’i, zoals deze twee, om te spreken met gewone mensen en vreemdelingen. Het verwacht hen dat jij, een haole, een buitenlander, toch zo veel kracht hebt, zo veel mana. Dat is normaal voorbehouden aan kahuna en leden van het koningshuis. Daarom weten ze niet goed wat ze met je aanmoeten.’

‘Maar waarom praten ze dan niet met jou?’

‘Ik ben ook een buitenlander,’ antwoordde Lloyd, terwijl hij me in mijn ribben porde.

‘Ik heb het gevoel dat deze voorouders wachten tot iets op zijn plek valt – misschien iets dat met ons te maken heeft. Heb je dat gevoel ook?’ Ik porde hem terug.

12

Ontmoeting met Pele

Er zijn weinig verhalen over mo’o in de mythologie van Hawaii. In de verhalen die het meest verteld worden zijn de mo’o de vijanden van Pele, de vulkaangodin. In één van deze legenden draagt Pele haar jongste zus, Hi’iaka, op om haar geliefde, een sterveling, te redden van drie mo’o, die hem gijzelen in een grot. Onderweg komt Hi’iaka vele mo’o tegen, die ze verslaat en doodt.

Waarom zijn de mo’o waterdraken en Pele vijanden in deze legenden? Dat vroeg ik me af. Kwam het door de natuurlijke tegenstelling tussen de elementen water – van de mo’o – en vuur – Pele? Kwam het voort uit rivaliteit tussen twee familie-groepen die geloofden dat hun ruzie afkomstig was van hun voorouderlijke beschermers? Kauai, waar de mo’o heersen, werd geschapen lang voordat het Grote Eiland, het thuis van Pele, werd gevormd. Dus kwam de rivaliteit voort uit de pogingen van het jongere kind om te bewijzen dat ze beter was dan het oudere kind; of van een nieuwe religie die een oudere uitdaagde? Mo’o zijn meestal vrouwelijk en vrouwelijke ali’i noemen vaak mo’o als hun beschermers. Heeft dat Pele, ook een vrouw, jaloers gemaakt? Ik wilde weten of één van deze mogelijkheden de mythologische tegenstelling kon verklaren. Pele’s aanwezigheid is het sterkste op het Grote Eiland, omdat daar verschillen-

de vulkanen actief zijn. Het *Hawaii Volcanoes National Park* staat bekend als de plaats met de sterkste verbinding met Pele, dus dat was de meest voor de hand liggende plaats om naartoe te gaan met mijn vragen. Bovendien had de regenboogdeva bij de geheime waterval me aangeraden om contact te zoeken met Pele en ik volgde haar advies.

Simon en ik bezochten het park twee keer binnen een week, maar ik ontving geen uitnodiging van Pele. Dat veranderde bij ons derde bezoek. Simon was vooruitgegaan naar het bezoekerscentrum, waar hij meer kon leren over geologische formaties – één van zijn liefdes – terwijl ik over een pad kuierde langs uitlaten in de grond waar stoom uit kwam. Toen hoorde ik haar roep van diep binnenin de aarde.

‘Kom, sta hier!’ commandeerde Pele, me wijzend op een plaats naast een stoempijp die stinkende en giftige zwavelrook uitspuwde. Dat had niet bepaald mijn voorkeur, maar ik deed wat ze vroeg en wachtte verdere instructies af.

‘Mijn voorouder is Goddelijke Kosmische Moeder. Zodoende ben ik haar en is zij mij. Wij zijn één. Als zodanig ben ik oer. Ik kom uit de vroegste tijden. Ik ben een aspect van de Egyptische godin Sekhmet, die zowel schepper als vernietiger was. Net zo ben ik verbonden met Kali, de Indiase godin van creatie en vernietiging. Mijn vuur jaagt seksualiteit aan, en spiritualiteit, creativiteit en energie voor allerhande activiteit. Zowel vrouwen als mannen bidden aan mij om hen te helpen met het bereiken van hun doelen en als ze te veel water hebben, bereiken ze niets. Het handhaven van een balans tussen vuur en water is de sleutel tot creatie en tot behoud van wat je hebt gecreëerd.’

Als antwoord op mijn onuitgesproken vraag over de vijandschap tussen haar en de mo’o, zei ze: ‘De mo’o zijn mijn zusters en hun kracht ligt op Kauai. Ik kon daar niet leven omdat ik te vurig ben, maar ik ben blij dat zij er zorgen voor de tuinen en het water. Mijn energie is om dingen op te starten. Hun energieën zijn nodig om dingen voort te zetten. Ik schep en ik vernietig wat niet meer nodig is, zodat er energie vrijkomt voor nieuwe creatie. Ik werk met de Zon en

Over de auteur

Tanis Helliwell geeft al dertig jaar lang wereldwijd helende en transformerende workshops. Tanis is een pionier op het gebied van psycho-therapie en bekend als genezer van fysieke, emotionele en mentale trauma's en patronen. Tanis onderwijst haar technieken internationaal aan psychiaters, artsen en psycho-therapeuten, maar ook aan het brede publiek.

Naast haar psycho-therapeutische werk, was ze de afgelopen dertig jaar ook regelmatig adviseur voor bedrijven, universiteiten en overheidsinstellingen bij het scheppen van gezonde organisaties en het helpen van de individuen daarbinnen, bij het bereiken van hun persoonlijke en professionele potentieel. Tanis was twintig jaar lang lid van het *Banff Centre for Leadership* en rekende *IBM* en vele medische en sociale dienstverleners tot haar klanten.

Tanis Helliwell is een veelgevraagd spreker, wiens scherpe bewustzijn wordt toegepast bij een variëteit van disciplines. Ze heeft lezingen gehouden op conferenties, naast Rupert Sheldrake, Bruce Lipton, Matthew Fox, Barbara Marx Hubbard, Gregg Braden, Fritjof Capra en Jean Houston, waaronder *The Science and Consciousness Conference* in Albuquerque, *The World Future Society* in Washington DC en

conferenties van *Spirituality in Business* in Boston, Toronto, Vancouver en Mexico. Ze heeft ook gesproken op evenementen van uitgeverijen *Findhorn*, *Hollyhock*, *Edgar Cayce's ARE* en diverse antroposofische bijeenkomsten.

In 2000 richtte Helliwell het *International Institute for Transformation* op, dat lesprogramma's aanbiedt om mensen te helpen bij het worden van bewuste scheppers, werkend met de spirituele wetten van onze wereld. Tanis geeft jaarlijks les in het Verenigd Koninkrijk, Nederland, Duitsland, Zwitserland, Zweden, Frankrijk, de Verenigde Staten en Canada. Sinds 2020 biedt zo ook live online-cursussen aan over onderwerpen als zelftransformatie, co-creëren met natuurgeesten om de wereld te helen en het helen van voorouderlijke en familie-patronen. Ze is de auteur van een zevental boeken, waarvan de klassiekers 'Een zomer met het kleine volkje' en 'Hybriden' al in het Nederlands zijn vertaald.

Tanis ziet het als haar missie om individuen te helpen bij het ontwikkelen van een goede relatie met henzelf, anderen en de Aarde. Ze is bereikbaar via de website

www.tanishelliwell.com

en op facebook, als [Tanis.Helliwell](https://www.facebook.com/Tanis.Helliwell).